

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA FESTIVALOVÝCH NOVIN**Martin Síta - Jakub a Magda - II. část**

Rimbaud s Jakubem se smáli a líbila se jim ta hanebná verva, s níž Verlaine svoje představení hrál. Zcela jistě se styděl za to, jak se k Arthurovi zachoval předtím, než potkali Jakuba. Proto ta snaha přebýt svůj stud trapným milováním se s kandelábrem. Když přestal, přistoupil k Jakubovi a ze vzdálenosti ne větší než dvacet centimetrů na něj zařval: „Tak to tak asi má bejt, hlupáku blbá.“

FESTIVALOVÉ NOVINY - noviny regionálního divadelního festivalu JID 20-08 - vydává tým redaktorů a přátel Festivalových novin. **Šéfredaktor:** Jan Kodet - **Redakce:** Ludmila Kalčíková, Lenka Kružíková, Renča Neprašová, Aneta Pavlíčková, Vojtěch Sedlák, Martin Síta, Bára Stolínová, Eva Sýkorová, Tomáš Štampera, Monika Toužínová, Tereza Zudová - **Fotoreportér:** Zdeněk Krásenský, Magda Kodetová - **Výtvarná spolupráce:** Nikola Paúrová, Lucie Rausová - **Design a grafická úprava:** Jakub Kodet - **Technická spolupráce:** Robin Obůrka

festivalové webové stránky: www.jid.nazory.cz
redakční email: festivalove.noviny@seznam.cz

FESTIVALOVÉ NOVINY

JID 20-08

28. března

svátek má Soňa

ročník 5

číslo 2

NÁCTILETÁ !!!**ZAVRAŽDILA NÁCTILETOU!!!****SMĚJEME SE S DÍVKOU JID 20-08****JAKUB A MAGDA****PŘETRHÁVAJÍ CÍLOVOU PÁSKU**

NÁZOR, POCIT, SEN...

Sen... Fantazie... Vize... Fantastické sny... Snové vize... Naše nereálné fantazie. Naš svět. Naše minulost, současnost a hlavně budoucnost. Snová, fantastická a plná vizí. Vizí ne zcela nepodobných s těmi, co měl Don Quijote. Ten malý Quijotek uvnitř nám pomáhá přežít. Většinu. Co myslíte? Připadáš si jako don Quijote?

ANO „Prakticky ve všem, protože do všeho vždy vložím spoustu energie a lidi to neocení.“

ANO „Dělám tu neviditelnou práci, kterou někdo udělat musí, ale ve výsledku to vidět není.“

NE „Naopak, připadám si důležitá.“

ANO „Dávám si vysoké cíle, které je těžké splnit.“

ANO „Bojuji s větrnými mlýny, třeba s rodiči.“

NE „Nepřipadám, protože to byl magor.“

ANO „Vezmu si na sebe občas něco šíleného, dělám něco šíleného a připadám si hrozně důležitá.“

Bára Stolínová

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA FESTIVALOVÝCH NOVIN**Martin Sita - Jakub a Magda - II. část**

Vypotácel se z baru a pokračoval v krocích, které jako by za něj začal někdo jiný. Ohlédl se vpravo - Verlaine. Nahlédl vlevo - Rimbaud. O něčem právě živě diskutovali. Z těch hlučných hlasů, které už skoro pískali, Jakub vytušil, že se hádají. Hlava jako by mu bloudila v přilehlých uličkách. Najednou se začala přibližovat a i hlasy básníků začaly sílit. Pak se mu hlava imaginárně vrátila zpátky na krk. Strašně se mu chtělo spát. Spadnout tam na ulici a ležet až do rána, dokud mu nebude líp. Ti dva ho kamarádsky podepřeli a Rimbaud mu nabídl dýmku. Jakub se na ni nevěřičně podíval a v záchvěvu pozvolného střízlivění si zkusil uvědomit svou situaci. Arthur Rimbaud ho drží pod pažďí, vede ho nejspíš domů a ke všemu mu nabízí dýmku plnou tabáku. Nejdřív koukal na tu dýmku, pak na Rimbauda. Pak znovu na dýmku a znovu na Rimbauda. Nádherná tvář. Kéž by se tak usmála, to by ho potěšilo. „Tak co, dáš si, nebo na mě budeš radši čumět,“ vykřikl. Jakub provinile vytrhl pravou ruku z Verlainova pevného sevření a nejistě špitl: „Díky, Arthure.“ Začal věřit, že by oba mohli být skuteční a nevěřil, že by si s nimi mohl tykat. Verlaine se začal smát. To ani nebyl smích, spíš jakýsi prasečí jekot, který se Jakubovi ostře vřezával do uší. Nato se Verlaine začal tulit k pouliční lampě. Choval se k ní jako k ženě, objímal ji a laskal. Bylo to, jako by tam skutečně stála nějaká jeho milenka.

pokračování na straně 12

Doprovodná dílna festivalu - Homo ludens - člověk hravý

Hned první den divadelního festivalu zaznamenal nevídaný úkaz. Jakub Škrdla, populární herec Horáckého divadla, objevil nový, dosud nepoznaný biologický druh - člověk hravý, pro neznalé - homo ludens. Jedná se o výzkum na mezinárodní úrovni, neboť jsme se do divadelní dílny přihlásili nejen my, zvědavci herectvím nepoznamenaní, ale také rakouští návštěvníci a členové souboru Los Talentos, kteří v sobotu předvedou svou autorskou hru Live, Live. Jakub Škrdla bral inspiraci podobně jako v loňském roce u němé grotesky.

Na začátku přečetl příběh Charlieho Chaplina. Chaplin si oblékl těsné sako, obul obrovské boty, narazil buřinku a poté se proměnil doslova v ohňostroj gagů. Workshop probíhal skutečně na akademické úrovni a Jakub vyslovoval jednu myšlenku za druhou: „Gagman je jako matematik!“ řekl herec a hned poté jsme museli využít všech našich „matematických“ znalostí a pustili jsme se do díla.

Uvidíme, co z prozatím krátké scény vznikne, každopádně dorozumivacím jazykem bude pravděpodobně angličtina. Můžete se těšit na vše možné i nemožné, neboť naše dosavadní práce je plná vtipu, neočekávaných zvrátů a napětí (a to pro diváky i pro samotné aktéry☺).

Scénka, kterou jsme zplodili během dvou hodin, je plná protikladů. Klapku alias svůdnou ženu s pisklavým hláskem hraje jeden z Rakušanů a kupříkladu já, tedy osoba se svalovými dispozicemi na úrovni mravence, jsem ztvárnila „drsnou“ vizážistku, která všechny zamoří oblakem pudru. A to jsme zatím nevyčerpali všechny nápady! Homo ludens, člověk hravý a nevyzpytatelný se zaručeně v každém z nás projevil a pokud jste zvědaví, co z tvořivé dílny vznikne, přijďte se v neděli podívat a nebo se do hravé společnosti přidejte. Adresa: Výzkumný ústav (Klub) Klubko, od čtvrtka do neděle od 14 hodin. Ať žije matematika!

Aneta Pavlíčková

„Porotce je primárně divákem“

Bez diváků by se žádný divadelní festival neobešel. Zaměříme se nyní na odbornou část publika, tedy přesněji na letošní porotce - Romana Sikoru, Michaela Junáška a Jaroslava Stuchlíka. Přestože jsou všichni tři zkušení divadelníci, považují se primárně za diváky. „Názory poroty a diváků se shodují. Naší výhodou je jen to, že si představení umíme rozkouskovat a jednotlivé části posoudit,“ tvrdí Jaroslav Stuchlík, režisér, který se amatérským divadlem zabývá už přes 10 let. Stuchlík se na JID podílí již čtvrtým rokem. Na festivalu zastupuje ARTAMU - poradní organizaci ministerstva kultury, která zastřešuje divadelní přehlídky po celé České republice. Junášek se ročně účastní i tří festivalů a JID v porovnání s „konkurencí“ hodnotí takto: „Jihlavský festival má hodně dobrou úroveň, řekl bych, že je opravdu jeden z nejlepších a jeho celková úroveň rok od roku roste.“

Dalším členem poroty, kterého jste mohli vidět i na předchozích ročnících festivalu, je Michael Junášek. Ten představení hodnotí hned z několika hledisek, neboť začínal jako herec a v současnosti působí jako kmenový režisér Horáckého divadla v Jihlavě.

Novou posilou „týmu“ je Roman Sikora, dramatik a uznávaný autor divadelních her. Sikora publikuje i v několika periodikách (např. Divadelní noviny, Literární noviny).

A podle čeho porotci vybírají postupující inscenace? „Hodnotíme celkovou úroveň. Výběr je jakousi výslednicí názorů všech porotců. Většinou se však všichni shodneme,“ říká Junášek. Mezi profesionálním a amatérským divadlem prý odborná kritika nedělá rozdíly. Sám Junášek tvrdí, že špička amatérského divadla se pohybuje na stejné úrovni jako nejzdařilejší inscenace profesionálních scén. „Platí, že dva až tři texty ochotníků se později uvádějí i v profesionálních divadlech,“ poznamenává Junášek.

„Jihlavský festival má hodně dobrou úroveň, řekl bych, že je opravdu jeden z nejlepších.“

Aneta Pavlíčková

DS Pod Maskou (ZUŠ Žďár nad Sázavou) - Dýchej - A. S. Brasmeová

„Každý vidí ve svém okolí jiné věci - záleží jenom na tom, jak poskládá útržky svých dní...“

Před představením jsem těmto slovům nepřikládala větší význam. Rozhodně jsem nečekala, že se stanou předmětem rozhovorů o prvních dojmech. Většina diváků složitě skládala útržky do smysluplného děje. I já jsem měla problém s uskládáním „útržků dní“. Ve finále to dopadlo tak, že jsem měla v hlavě pěkný „guláš“, a až po porovnání mých poznatků s poznatky lidí v okolí jsem mohla tušit děj. K pochopení mi rozhodně nenapomohl ani velmi věrohodný šepot herců. Ať jsem natahovala krk a bystrila všechny smysly sebevíc, pořád mi unikala slova a bohužel i celé věty, které mi možná později chyběly v tom „guláši“. Na obhajobu souboru musím říct, že přes hluk a šum v publiku bych možná neslyšela ani zarputilý řev.

Téma hry je v poslední době aktuální. Nešťastná dívka vypráví svůj příběh, a proč nelituje svého hrůzného činu - vraždy. Prvně se cítí dobře mezi svými přáteli, jenže pak se objeví „kamarádka“, která prostě všechno zkazí. Změní chování dívčiny přátel a šikaneje hlavní hrdinku. Vše končí tím, že nešťastná dívka „kamarádku“ zabije.

Moc se mi líbily téměř neexistující kulisy. Sice to ubíralo na realitě děje, ale v jednoduchosti je přece krása. Nakonec každý si může občas procvičit svou představivost. Obdivovat musím také odvahu souboru. Vždyť i porota zdůraznila, že není jednoduché hrát o „svých“ problémech vrstevníkům. Sice nevím, kolik diváků má problém s nějakou formou šikany, nebo dokonce vraždou.

„Obdivovat musím odvahu souboru. Vždyť i porota zdůraznila, že není jednoduché hrát o „svých“ problémech vrstevníkům.“

Fredy byl skvělý ve své roli floutka, který miluje Lízu. Matka jako ta správná a starostlivá nejbližší osoba svého syna Henryho. A Doolittle se svým brněnským přízvukem, který vyzněl skvěle. Konec hry byl zajímavě udělaný. Připomínal mi „Titanic“ a celému představení dodal korunu. Jen zvolená hudba mi do hry nějak nesedla. Oceňuji ale snahu hrát těžký divadelní kus, který soubor docela zvládl.

Eva Sýkorová

Černé klobouky - DS Potichu - rozbor poroty

„Jsem překvapená. Negativní hodnocení jsme čekali, ale s některými připomínkami nesouhlasím.“ Tak reagovala na rozbor porotců režisérka divadelního souboru Potichu, Veronika Skřivanová. Porotci totiž kritikou na ztvárnění hry Černé klobouky nešetřili. Dramaturgie, výběr hudby, obsazení, nasazení, tam všude viděli porotci nedostatky. Značné nepochopení si vysloužil především výběr předlohy. Všichni tři porotci se shodli na tom, že notoricky známá pohádka, ztvárněná například v muzikálu My fair lady, je určena přeci jen pro starší obecenstvo. A také pro starší herecký soubor. Další výtkou, která směřovala k chotěbořským ochotníkům, byl špatný výběr hudby. Kombinace různých hudebních žánrů byla podle porotců rušivým elementem. Až komicky pak prý působilo, když odborníka na fonetiku hrál herec s drobnými jazykovými nedostatky. Není však pravdou, že by porotci výstup chotěbořských studentů jen kritizovali. Pochvalu si vysloužily přesnost, která byla známkou pevného režiséřského vedení, přesvědčivé herecké výkony či propracovaná scénografie. „Naše seskupení vzniklo v listopadu a nebyl čas na hledání témat. Vybrali jsme si jako předlohu Pygmalion, aniž by ten příběh kdokoliv z našeho kolektivu znal,“ vysvětlila Veronika Skřivanová. Tím hlavním, co však kvalitně provedenou inscenaci poněkud shodilo, byl právě výběr předlohy, kterým si, jak podotkl porotce Roman Sikora, herci doslova naběhli na vidle.

Vojta Sedlák

DS Potichu (Gymnázium Chotěboř) - Černé klobouky

Chotěbořský soubor Potichu se skládá ze studentů třetího ročníku gymnázia. Pravidelně si připravují na oslavu 17. listopadu vystoupení pro své spolužáky a veřejnost, a to už šestnáct let. Hrají buď vlastní tvorbu, nebo dramaturgie podle literárních předloh.

Tentokrát si vybrali hru Černé klobouky na motivy známé hry G. B. Shawa Pygmalion. Příběh o tom, jak mladá prodavačka květin Líza Doolittlová potká profesora správné mluvy. Ta ho natolik „okouzlí“ svojí dlaždicovou mluvou, že se se svým přítelem plukovníkem Pickeringem vsadí, že Lízu do tří měsíců naučí mluvit jako vévodkyni. Nápad zdánlivě neřešitelný, ale za pokus stojí. A tak se Líza jednoho dne objeví v domě profesora Henryho Higginse. Začnou s abecedou, později se spolu baví o počasí a zdravotním stavu. Pak přijde návštěva matky a blízkých přátel. Líza je okouzlí. Okouzlí všechny. Ačkoli mluví jako dlaždič, její výslovnost je bravurní. Zalíbí se i mladému Fredymu. Ten ale nakonec zjistí, že Líza stejně miluje Higginse.

Chotěbořští hru proškrtali, čímž jí zkrátali, ale to hlavní v ní s malým bonusem zůstalo. Tím bonusem je taneční soubor Černé klobouky, který prý vznikl dřív než samotný divadelní kus. Taneční soubor celé představení doprovázel tanečními kousky jako z Rebelů.

Kdyby členové Potichu vzali celé představení svižněji, bylo by asi více zábavné. Na druhou stranu se mi líbili role Fredyho, matky a starého Doolittla. Představitelé se jich zhostili asi z celého souboru nejlíp.

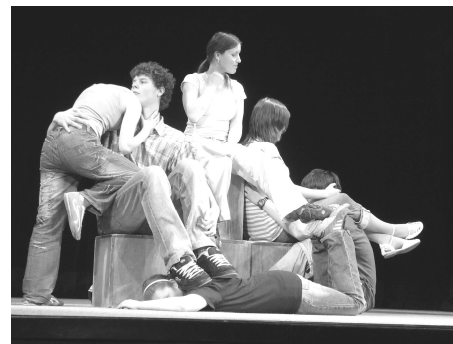

Pocity z představení se mi asi podaří urovnat až časem, ale střípky a útržky se ve mně usadily hned po závěrečném potlesku. A to byl asi účel...

Soubor Pod maskou tvoří studenti literárně-dramatického oboru ZUŠ Františka Drdly ze Žďáru nad Sázavou. S představením Kalevala jste je mohli vidět také na loňském festivalu JID.

Lenka Kružiková

Dýchej - DS Pod Maskou - rozbor poroty

V úvodu Jaroslav Stuchlík ocenil odhalení současných problémů dospívajících, ale zároveň uvedl nesrovnalosti v podání představení. Zdálo se mu, že hra je pro diváky málo srozumitelná a nepřehledná. Michael Junášek vytkl souboru POD MASKOU to, že nebyli příliš slyšet. Soubor tento problém zdůvodnil špatnou akustikou. Společně s Romanem Sikorou se shodli, že nepochopili, proč se hra jmenuje DÝCHEJ. Roman Sikora si pochvaloval impozantní začátek. Jedna scéna vyvolala u porotců dojem klipu z Pobřežní hlídky. Nepříliš velké pochopení měl u porotců i trhací kalendář. I diváci v diskuzi si vyjasnili pár nepochopených situací z jinak celkem podařeného vystoupení.

Lída Kalčíková

Smějeme se s dívkou JID 20-08

Tato dívka zvítězila v soutěži redakce o nejmilejší úsměv dne. Drobnou cenu si může vyzvednout v redakci.

DS Negatyv (Telč) - Wanted - autorská hra

Po obědě se diváci festivalu přesunuli do mexického Chester Creeku, kde barmanka Marietta, Mexičan Juan a voják Johnie líčili svoje alibi. Přepadení dostavníku se totiž musí vyšetřit.

Autorskou hru Wanted představil soubor Negatyv z Telče a ihned na začátku nás jeden z členů upozornil, že se na

scénáři podíleli všichni: „Je to hra psaná kolektivně. Když budete chtít házet rajčata, házejte je po kolektivu...“

První scéna trvala pouze dvacet sekund, ale stačila upoutat pozornost a očekávání všech přihlížejících. Do tmy vjel plátěný kůň s krásným kresleným dostavníkem a tmavá postava zastřelila kočího. Nejen v této scéně byly kulisy perfektně využity. Zbytek představení se odehrával v saloonu skládajícího se ze stolu, několika židlí a dřevěné konstrukce - baru. Členové Negatyvu zvolili výborné kostýmy, které pasovaly k jednotlivým postavám - od Juanova sombréra přes korzet barmanky Marietty až po zablácené kalhoty Ožraly.

Dočkali jsme se dokonce kontaktu s publikem. Ožrala pobíhal před první řadou a křičel na jednotlivce: „Dej mi napít! Mám žízeň!“ V polovině představení pak do hlediště byl vhozen svršek okradeného newyorského zpěváka, který předváděl striptýz přímo na pódiu. Tento umělec v lenonkách a zvonových kalhotách se účastnil všech hudebních a tanečních projevů, které zazněly. Nejdříve předváděl svůj pěvecký um, pak rytmicky

doprovázel Mexičana, který to rozjížděl na basovku, a nakonec hrál i na flétnu.

„Ožrala pobíhal před první řadou a křičel na jednotlivce: „Dej mi napít! Mám žízeň!“

Wanted bylo plné recese a fraškoidních vtipů. Obecenstvo se často smálo, ale většina se shodla na tom, že hra mohla být kratší.

Každá z postav měla svůj příběh. Juan býval závislý na živýčkáčích Pedro, Ramón je slavným newyorským zpěvákem a objíždí turné, Johnie je zamilovaný do Marietty, Mariett přepadla dostavník a šerif Chuck Boris vyšetřující přepadení je typickou ukázkou státních orgánů dneška, což dokládá i Juanova píseň: „Když tě chce zavřít, úplata to vyřeší!“

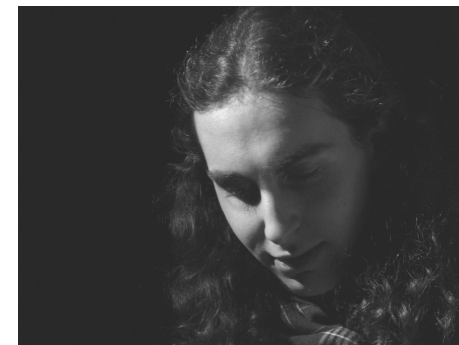
Výborné bylo pojetí výslechu, kdy na jednotlivé vyslýchané svítila ve tmě malá lampička. Některá pěvecká vystoupení však, i když hra měla být detektivkou se zpěvy a tanci, byla trochu zbytečná.

Renča Neprašová

Wanted - DS Negatyv (Telč) - rozbor poroty

Téměř plný sál čekal, až porotci zhodnotí autorskou westernovou komedii Wanted.

Když konečně tři hlavní šerifové předstoupili před diváky i herce samotné, dali se od nich slyšet jak slova chvály, tak počet připomínek. Michal Junášek poděkoval za vlastní tvorbu. Styl recese a parodie, který inscenaci prolínal, označil za jednu

„Když konečně tři hlavní šerifové předstoupili před diváky i herce samotné, dali se od nich slyšet jak slova chvály, tak počet připomínek.“

z dobrých cest studentského divadla. Přesto však, vzhledem k tomu, že herci si byli sami režisérem, doporučil „vyhodit“ jednoho z herců, aby sledoval, jak hra vlastně působí. Roman Sikora pak dodal: „Mám dojem, že by to celé mohlo být divočejší, aby to více odsýpalo a frčelo.“ Narážel tím na množství dobrých, horších a laciných fórů, které celou hru až příliš rozmělnily a rušily tak dramatické napětí a celistvost hry. Jaroslav Stuchlík pak za přitakávání svých kolegů poradil celou hru zkrátit. Přesto však na závěr poznamenal: „Viděl jsem, že jste sami ze sebe překvapení, jak vám to pěkně jde.“

Terka Zudová